

РЕШЕНИЕ

№ 4054

гр. София, 17.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42
състав, в публично заседание на 16.05.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Калина Арnaudова

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **4135** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във вр. с чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ.

Образувано е по жалба с вх. № 11171 от 19.04.2013 г. по описа на Административен съд София-град (АССГ) подадена от И. К. Л., гражданка на И., срещу решение № 428 от 28.03.2013 г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците (Д.), с което на оспорващата е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност на процесното решение, поради допуснати при постановяването му съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалния закон и несъответствие с целта на закона. Оспорващата излага, че при постановяване на решението не са обсъдени всички правнорелевантни факти и обстоятелства имащи съществено значение за личното ѝ положение, а обсъдените факти и обстоятелства са превратно тълкувани. Сочи, че е налице сериозна опасност за живота и сигурността ѝ. Неизвестни за нея лица нападнали дома в който живеела и убили родителите ѝ без причина и предупреждение. Затова тя, заедно с брат си и сестра си напуснала родината си. Счита, че в случая е приложима разпоредбата на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ и при постановяване на решението си съдът трябва да има предвид решението на Съда на Европейския съюз от 17.02.2009 г. по дело C-465/2007 г. по тълкуването и прилагането на чл. 15 от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. В

решението е направена формална преценка за ситуацията в И.. Сочи, че терористичните атаки там продължават и излага конкретни случаи за терористични атентати, бомбени и ракетни експлозии и нападения и в периода от м.01.2012 г. до м.02.2013 г. Излага, че обект на атаките са обикновени граждани, местата са пазари, полицейски участъци, контролно пропускателни пунктове. Има много убити и ранени всеки ден на различни места в цялата страна. Счита, че отказът на административния орган за предоставяне на статут е постановен при съществено нарушение на общото правило на чл. 35 от АПК и на специалното по чл. 75, ал. 2 от ЗУБ. Предвид това е направено искане до съда да отмени оспореното решение и да върне административната преписка на Д. – за ново произнасяне по молбата за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Ответникът – Председателят на Държавната агенция за бежанците, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена, като неоснователна. Излага, че оспорващата не е получавала конкретни заплахи и не е имала лични проблеми. Тя не твърди, че проблемите свързани с убийството на родителите ѝ са се прехвърлили върху нея. Не знае причината за убийството на родителите си. В тази връзка в решението правилно е прието, че убийството има криминален характер. Административният акт е правилен и по отношение на произнасяне по общата обстановка в И..

Представителят на С. градска прокуратура счита, че жалбата е основателна, а постановения административен акт следва да бъде отменен.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

От оспорващата е подадена е молба за предоставяне на закрила с вх. № ЛМ-4530 от 10.08.2012 г. по описа на дирекция „Миграция” към Министерство на вътрешните работи (МВР) и рег. № УП-186 от 29.08.2012 г. в Д.. Желанието на кандидата за закрила е потвърдено с молба с вх. № 253 от 29.08.2012 г. на Транзитен център – [населено място] и рег. № УП-186 от 29.08.2012 г. на Д..

На 29.08.2012 г. И. К. Л. е запозната с писмени указания на арабски език относно реда за подаване на молбата за статут, за процедурата, която ще се следва, както и за нейните права и задължения. На същата дата от чужденката е попълнен регистрационен лист с рег. № УП-186 от 29.08.2012 г. Чужденката е регистрирана с имената И. К. Л., от женски пол, гражданство – И., етническа принадлежност – арабин, религия – шиит, с дата, място на раждане и постоянен адрес – 16.04.1984 г., И., [населено място], кв. Б. А., семейно положение – неомъжена. Личните ѝ данни са установени въз основа на представена карта за самоличност № 00006672, издадена на 11.08.2008 г.

По отношение на И. К. Л. е образувано производство по реда на гл. VI, раздел 1а от ЗУБ, на основание чл. 67а, ал. 2, т. 1 от ЗУБ. С решение № ДП-177 от 01.10.2012 г. на решаващ орган при Д., на основание чл. 67в, т. 1 от ЗУБ във вр. с чл. 13 от Регламент (ЕО) № 343/2003 г. на Съвета, е образувано производство за предоставяне на статут в Република България на И. К. Л.. Решението е връчено на чужденката на 08.10.2012 г.

Във връзка с отправено искане до директора на Специализирана дирекция „Т” - Държавна агенция „Национална сигурност” (Д.), на 11.10.2012 г. в Д. е постъпило писмо с рег. № УП-186, с което председателят на Д. е уведомен, че Д. не възразява да бъде предоставена закрила в Република България на И. К. Л., в случай че отговаря на условията по ЗУБ.

Изготвена е докладна записка рег. № УП-186 от 22.10.2012 г. на интервюиращия орган при Д. до директора на ТЦ – [населено място], относно преминаване от ускорено производство в производство по общия ред за предоставяне на статут на И. К. Л..

На 30.08.2012 г, 16.10.2012 г. и 07.03.2012 г., длъжностно лице от Д., с участието на преводач от арабски език, е провело интервюта с чужденката. В тях И. К. Л. е заявила, в И. убили майка ѝ и баща ѝ през месец май 2012 г. Те били убити в дома им, но не знае от кого. По това време тя, брат ѝ и сестра ѝ не били в къщата. Приятел на баща ѝ ги завел в [населено място], където живели три месеца – до август 2012 г. Няма други близки роднини в И.. В началото на месец август 2012 г., заедно с брат си и сестра си напуснала легално И.. Заминали за Турция, откъдето влезли в България нелегално. Напуснала И., защото след смъртта на майка ѝ и баща ѝ се страхувала за живота си. Смята, че ако се завърне там ще бъде убита. Родителите ѝ не са получавали заплахи преди да ги убият. Не са подали жалба в полицията, защото още на същия ден напуснали Б.. Кварталът в който живеели бил християнски, но имало и много сунити. Те са шиити. Както в Целия И. преди имало много подобни убийства в квартала ѝ, но не и в последно време. Не е арестувана и осъждана в държавата си по произход. Не е имала проблеми заради принадлежността си към етническата си група.

Изготвено е становище, с рег. № УП-186 от 11.03.2013 г. от интервюиращия орган, в което е направено предложение на И. К. Л. да бъде отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

По делото са представени “Справки” изготвени от Дирекция „Международна дейност и европейски бежански фонд” при Д., актуални към 28.11.2012 г. и 14.02.2013 г., съдържащи информация за актуалната обстановка в И. и [населено място]. Справките имат характер на официални документи, издадени от длъжностно лице, в кръга на службата му и не са оспорени в хода на настоящето производство.

С обжалваното в настоящето производство решение № 428 от 28.03.2013 г. на председателя на Д., на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на И. К. Л., поради липса на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. За да направи този извод, органът е изложил установената в хода на производството история на кандидата за статут. Направил е извод, че по отношение на И. К. Л. не са налице предпоставките за предоставяне статут на бежанец по ЗУБ, тъй като спрямо нея не е било осъществено преследване по изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ причини. Преценил е, че И. К. Л. не е направила твърдения, от които биха могли да се установят и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ. Анализирал е подробно ситуацията в И., въз основа на справки № 01-6336 от 28.11.2012 г. и № 01-1147 от 14.02.2013 г. на Дирекция „Международна дейност и европейски бежански фонд” при Д., като е преценил, че спрямо кандидата не може да намери приложение нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Посочил е, че за молителя липсват предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, тъй като не е заявил член от семейството му да има предоставен статут. Посочените от него лични мотиви за желанието му да живее в България, не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставянето на статут по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ.

При така установената фактическа обстановка, съдът, направи следните правни изводи:

Жалбата изхожда от надлежна страна – адресат на оспорения административен акт,

имаща право и интерес от оспорването и като подадена в срока по чл. 87 от ЗУБ е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение, на основанията посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 75, ал. 1 от ЗУБ - председателят на Д., който е овластеният от закона орган да вземе решение за отказ да бъде предоставен статут по чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ. При издаването му е спазена предвидената в закона писмена форма. Издаването на оспореното решение в общото производство извън срока по чл. 75 от ЗУБ не представлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила, тъй като сроковете за произнасяне от административния орган са инструктивни. В този смисъл, това нарушение не се отразява на крайния извод досежно законосъобразността на спорното решение.

Разгледана по същество жалбата на И. К. Л. е неоснователна. Правилен и законосъобразен е изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ – предоставяне на статут на бежанец и чл. 9, ал. 1 от ЗУБ – предоставяне на хуманитарен статут. Посочените от оспорващата причини за нежелание за връщане в страната ѝ по произход, не са от кръга на обстоятелствата по смисъла на чл. 8, ал. 1 и ал. 9 от ЗУБ и на чл. 9, ал. 1, ал. 6 и ал. 8 от ЗУБ.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. По смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ „преследване” е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтаряемост. В настоящия случай, видно от заявеното от И. К. Л. по време на проведените интервюта, не се установява по отношение на нея да е налице „преследване” по смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение и няма риск от бъдещо такова. Оспорващата не твърди спрямо нея да са били отправяни преки заплахи от държавен орган или организация. Не е била обект на нападение и не е преживяла никакво насилие в държавата си на произход. Не е имала никакви проблеми с официалната власт в И.. Спрямо нея не са били предприети никакви действия на преследване, като физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които да представляват основание за предоставянето на бежански статут. Дискриминационни или други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване също не се установяват. Мотивите, обуславящи желанието оспорващата да получи статут не попадат в предметния обхват на закрила по ЗУБ. Неясни са причините за твърдяното от нея убийство на родителите ѝ. След него тя не е потърсила съдействие от официалните власти. Напуснала легално И., след като е живяла там три месеца без да има проблеми там.

Съгласно глава V, чл. 15 от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година, тежките посегателства, които представляват условие за предоставяне на субсидиарна закрила са: а) смъртното наказание или екзекуцията, или б) изтезанието или нечовешкото или унижителното отнасяне или наказание, наложени на молител в

страната му на произход, или в) тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт. Посочената разпоредба е транспонирана с нормата на чл. 9 от ЗУБ, която разписва, че хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; 3. тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. С решение от 17.02.2009 г. на С. по преюдициално запитване е дадено тълкуване на разпоредбата на чл. 15, ал. 1, б. "в", във вр. чл. 2, б. "д" от Директива 2004/83/ЕО. Съгласно постановеното в решението нормата трябва да се тълкува в смисъл, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. Съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия, се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Видно от чл. 9, ал. 8 от ЗУБ хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците.

На фона на така очертаната правна регламентация, съдът намира, че по отношение на И. К. Л. не са налице предпоставките на закона за предоставяне на хуманитарен статут. Съдът споделя извода на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут на основание чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ. Не се установи оспорващата да е била принудена да напусне И. поради това, че там е била изложена на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция. Тя не е била осъждана, нито ѝ е било повдигнато обвинение. Не се твърдят и установяват тежки посегателства спрямо личността ѝ, както и изтезание или нечовешко или унизително отношение или наказание.

От приложените по делото справки изготвени от Дирекция „Международна дейност и европейски бежански фонд“ при Д., актуални към 28.11.2012 г. и 14.02.2013 г. може да се направи извод, че в страната не е налице вътрешен или международен въоръжен конфликт. Директива 2004/83/ЕО на Съвета и ЗУБ не съдържат легална дефиниция за тези понятия, но съгласно чл. 1 от Протокол II от 1977 г. към Ж. конвенция от 12.08.1949 г. относно защитата на гражданските лица по време на въоръжен конфликт (ратифицирана от Република България с Указ от 12.08.1949 г.) под „вътрешен въоръжен конфликт“ следва да се разбира такъв конфликт, който протича на територията на страната, между нейните въоръжени сили и дисидентски

въоръжени сили или други организирани въоръжени групи, които под отговорно командване, упражняват такъв контрол над част от нейната територия, който им позволява да водят продължителни и съгласувани военни операции. Не представляват „вътрешен въоръжен конфликт“ ситуации на вътрешни безредици, напрежение, като бунтове, изолирани и спорадични прояви на насилие - чл. 1, т. 2 от Протокол II към същата Ж. конвенция. Безспорно е налице е обща ситуация на несигурност в И., но това не дава основание да се приеме, че степента на насилие в страната, поради наличието на вътрешен или международен конфликт, е достигнала онова ниво на опасност от тежки посегателства, което да е основание за предоставяне на хуманитарна закрила на базата на общата ситуация. Предвид изложеното, законосъобразен се явява извода на председателя на Д., че спрямо оспорващата не се установяват предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут.

Наред с това, по отношение на И. К. Л. не са налице предпоставките на чл. 8, ал. 9 от ЗУБ и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, предвид декларираното от нея семейно положение. Правилно е преценено от административния орган, че причините на лицето, обосноваващи желанието му да получи статут в Република България не могат да бъдат преценени като хуманитарни с оглед предоставянето на статут по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ.

В оспореното решение административният орган е спазил императивното изискване на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, като е обсъдил всички наведени от кандидата за закрила факти и обстоятелства от личната му история заедно с въпроса относно сигурността на страната му по произход.

Не са налице отменителни основания по чл. 146 от АПК, водещи до незаконосъобразност на оспорения административен акт. Оспорването срещу решението се явява неоснователно.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 2 от АПК, Административен съд София - град, I-во отделение, 42 - ви състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалба подадена от И. К. Л., гражданка на И., срещу решение № 428 от 28.03.2013 г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците, с което на оспорващата е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред тричленен състав на Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: